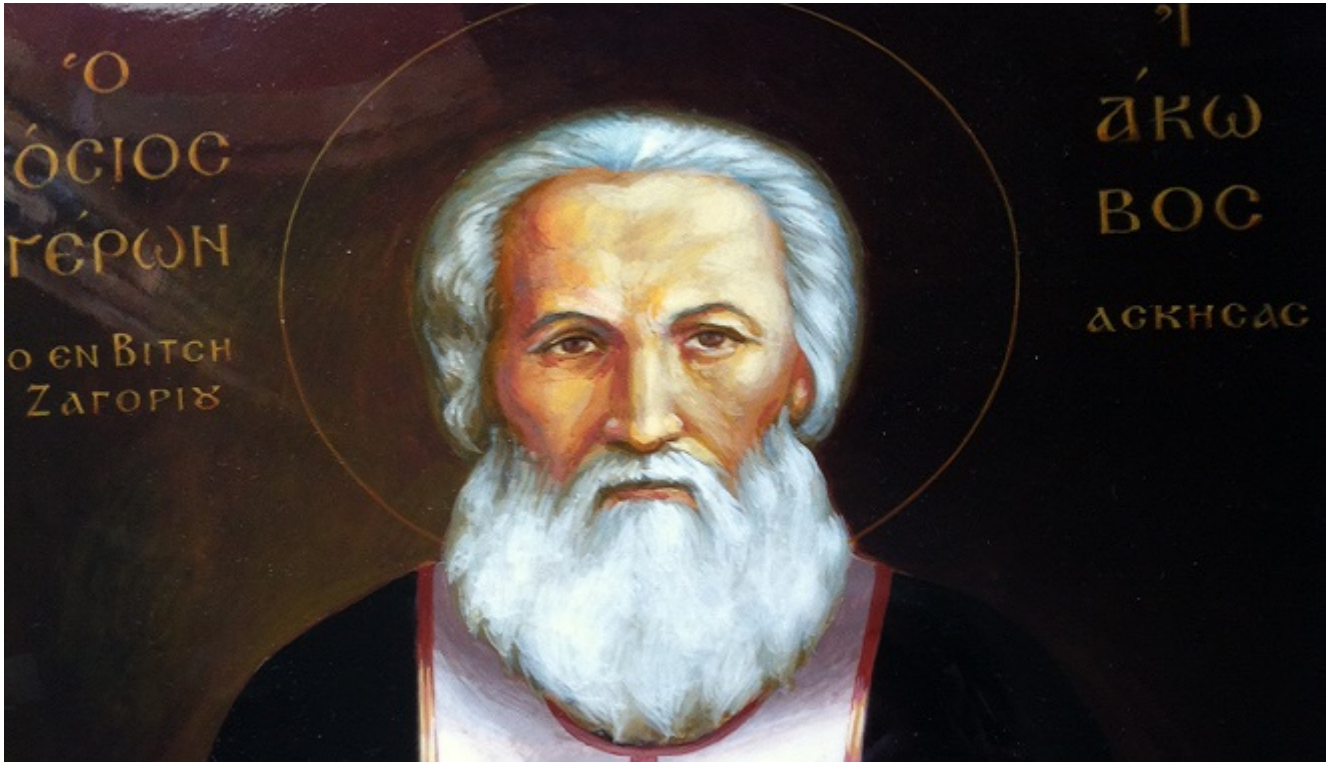

Η δύναμη του Σταυρού και ο Όσιος Ιάκωβος της Βίτσας

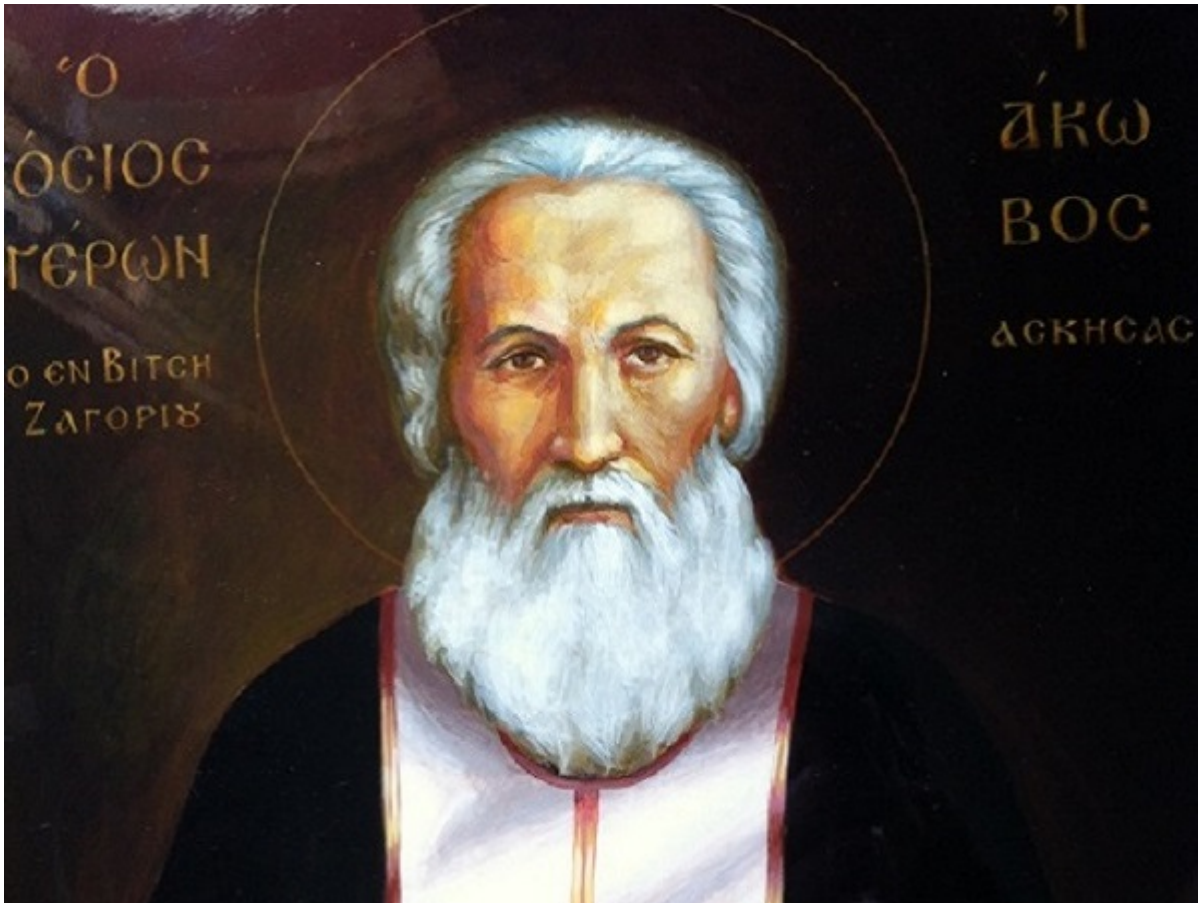
[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσινας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας](#)

Τον καιρό της πνευματικής δράσεως του Γέροντος Ιακώβου της Βίτσας, του Αγίου του Ζαγορίου, του διδασκάλου του Οσίου Παισίου, (1870-1960), στο γειτονικό Μονοδένδρι είχε επιστρέψει από το εξωτερικό μετά από πολυετή επιτυχή αποδημία ένας χωριανός, που μαζί με τα χρήματα έφερε στον τόπο του και το μικρόβιο του πνευματισμού. Εκεί στο εξωτερικό είχε παρασυρθεί ο δύστυχος και είχε εμπλακεί στα δίχτυα του πνευματισμού, που είναι δαιμονική επιχείρηση καμουφλαρισμένη. Αυτή έχει στηθεί από τον πολυμήχανο εχθρό του ανθρωπίνου γένους, τον καταστροφέα των ψυχών, τον διάβολο. Παρουσιάζεται σαν μια επικοινωνία με τα πνεύματα των νεκρών, που στην πραγματικότητα είναι δαίμονες μεταμορφωμένοι, αφού αυτοί έχουν τη ικανότητα να μετασχηματίζονται ακόμη και σε φωτόμορφους Αγγέλους, όπως μας λέει και ο μέγας Παύλος (Β΄ Κορ. ια΄ 14), για να παρασύρουν ψυχές στην απώλεια. Πνευματισμός σημαίνει καθαρά δαιμονισμός. Στις ημέρες μας αυτή η ηθοποιία έχει χιλιάδες θύματα. Τα πονηρά πνεύματα, τα πνεύματα της κακίας, υποδύονται διάφορους ρόλους και κάνουν παιχνίδια τους

όλους αυτούς, οι οποίοι ασχολούνται μαζί τους.

Ο πνευμαστής του Μονοδενδρίου επέστρεψε στην πατρίδα των μεγάλων ευεργετών του Έθνους μας, όχι όμως με την ευσέβεια εκείνων. Είχε επιστρέψει ως Δούρειος των πνευματιστών Ίππος προβάλλοντας τα πλούτη του και απομακρύνοντας τα πρόβατα του Χριστού από την Ορθόδοξη ποιμήνη. Ο πατήρ Ιάκωβος βλέποντάς τον ως λύκο να του κατασπαράσσει τα πρόβατα προσπάθησε να τον νουθετήσει πρώτα κατ' ιδίαν και έπειτα δημόσια. Δεν πέτυχε, όμως, τίποτα και ως αντιμίσθιο έλαβε την υπεροπτική και περιφρονητική στάση του. Δεν του έμενε τίποτα άλλο, παρά να παραιτηθεί από κάθε του προσπάθεια ενθυμούμενος τα λόγια του Αποστόλου των εθνών: «Αιρετικόν άνθρωπον μετά πρώτην και δευτέραν νουθεσίαν παραιτού» (Τιτ. γ' 10). Σταμάτησε να τον νουθετεί, επέμενε, όμως, να προσεύχεται γι' αυτόν, που τον είχε στην αγκαλιά του ο πονηρός και μισάνθρωπος διάβολος.

Γνωστό στους πνευματιστικούς κύκλους είναι το φαινόμενο των «στοιχειωμένων σπιτιών», όπου συμβαίνουν παράδοξα, εξωφρενικά και ανησυχητικά φαινόμενα και γεγονότα. Άλλοτε πάλι εξαφανίζονται η μετακινούνται αντικείμενα, ακούονται ενοχλητικοί θόρυβοι η συμβαίνουν παραδοξότητες μέσα στο σπίτι και «δαιμονικά πράγματα», όπως τα χαρακτηρίζει η λαϊκή σοφία.

Ένα πρωινό ο πνευματιστής ξυπνώντας είδε με έκπληξη όλα τα υπάρχοντα του σπιτιού του πεταγμένα στο δρόμο. Ο πονηρός είχε αρχίσει τη δράση του. Είδε ο πνευματιστής το σπίτι του να έχει εντελώς αδειάσει. Με μεγάλο κόπο επανέφερε τα αντικείμενα στη θέση του, αλλά αυτό το συμβάν επαναλαμβανόταν συνέχεια και τα επόμενα πρωινά. Ήταν, βλέπετε, δαιμονική ενέργεια! Στην αμηχανία του, αν και έπρεπε να το περιμένει, αφού όλες του οι ενέργειες γίνονταν με την επίκληση των πονηρών πνευμάτων, οι συγχωριανοί του του πρότειναν να επισκεφθεί τον πατέρα Ιάκωβο. Αυτός μόλις τον είδε, του είπε να αλλάξει αφεντικό, αφού αυτός που τον υπηρετεί εργάζεται τη συμφορά και το κακό μας. Τον συμβούλευσε να χαραχτεί με κιμωλία από ένα σταυρό σε κάθε αντικείμενο, για να μην μπορεί ο πονηρός να το μετακινήσει. Ο πνευματιστής δέχθηκε και χάραξε σταυρούς στα είδη του νοικοκυριού του. Όχι, όμως, σε όλα. Το άλλο πρωινό όσα αντικείμενα είχαν σταυρό παρέμειναν στις θέσεις τους. Όσα δεν είχαν βρέθηκαν πάλι στο δρόμο. Τον Σταυρό τον φοβάται ο πονηρός και δεν τον πλησιάζει, αφού είναι των «δαιμόνων το τραύμα» κατά τον ύμνο της Εκκλησίας μας.

Με χάραγμα ενός κύκλου γύρω του μέσα στο σπήλαιο του Οσίου Δαβίδ και με τη σημείωση του τύπου του τιμίου Σταυρού κατόρθωσε αργότερα να πατάξει τους δαίμονες, που του παρουσιάστηκαν σαν σκορπιοί, και ο συνονόματος του πατρός Ιακώβου, επίσης θαυμαστός Γέροντας Ιάκωβος Τσαλίκης, ο Ηγούμενος του Μοναστηριού του Οσίου Δαβίδ, στην Εύβοια. Με τον ύμνο: «Συντριβήτωσαν υπό την σημείωσιν του τύπου του τιμίου Σταυρού Σου πάσαι αι εναντίαι δυνάμεις» κατόρθωσε να απομονώσει και ευσεβής Χριστιανός τα σμήνη από σφήκες που

επέδραμον την ώρα που εκείνος έψαλλε τον Εσπερινό. Πως, λοιπόν, να μην πιστεύσουμε ότι ο Σταυρός του Κυρίου μας παραλύει τη δύναμη του διαβόλου; Για εμάς τους ορθοφρονούντες Χριστιανούς το σημείο του Σταυρού είναι το σημείο της νίκης, το σημείο της επιτυχημένης πορείας στο δρόμο της επίγειας διαδρομής μας. Και με τη δύναμη του τιμίου και ζωοποιού σταυρού κατορθώνουμε και απωθούμε μακριά την δύναμη του πονηρού.

Το θαύμα αυτό του Σταυρού συγκλόνησε τον πνευματιστή του Μονοδενδρίου, όμως, μόνο επιδερμικά, αφού δεν θέλησε να αρνηθεί την επήρεια του πονηρού και να δεχθεί να μπει στην αγκαλιά του Χριστού μας. Τον είχε κερδίσει, αλλοίμονο, ο μισάνθρωπος, «ο κοσμοκράτωρ του σκότους» (Εφε. στ' 12) του αιώνας τούτου, για να βεβαιωθούν τα λόγια του Ψαλμωδού: «Θάνατος αμαρτωλών πονηρός» (Ψαλμ. 33, 22).

<http://bit.ly/2O1kedp>